

дотримання та реалізацію в роботі поліцейських, а також здійснював регламент специфіки праці даної категорії працівників. Адже на сьогоднішній день можна вбачати наявність «законодавчого вакууму», коли питання робочого часу поліцейських недостатньо врегульовано та встановлює поле для свавілля керівників.

Список бібліографічних посилань:

1. Конституція України: закон від 28. 06. 1996 №254к/96-ВР // Офіційний вісник України. 2010. №72/1. ст. 2598.
2. Кодекс законів про працю України: кодекс від 10. 12. 1971 №322-VIII // Відомості Верховної Ради УРСР. 1971. №50.
3. Закон України «Про Національну поліцію»: закон від 02. 07. 2015 №580-VIII // Відомості Верховної Ради України. 2015. №40 – 41. ст. 379.

УДК. 351. 74

Валерій Васильович СОКУРЕНКО,

начальник Головного управління Національної поліції в Харківській області, генерал поліції третього рангу, доктор юридичних наук, професор, Заслужений юрист України

ORSID: <https://orcid.org/0000-0001-8923-5639>

РОЛЬ ПРИНЦИПУ ПАРТНЕРСТВА В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПОЛІЦІЇ

Принципи є важливим складовим елементом та одним із основних критеріїв оцінки результативної та ефективної діяльності органів поліції. З прийняттям нового Закону України «Про Національну поліцію» законодавець функціонально та концептуально змінив не лише завдання та напрямки діяльності поліції, розширивши їх, але й зосередив увагу на принципах на яких має будуватися діяльність органів національної поліції (1). Правоохоронна діяльність Національної поліції, як і діяльність інших державних органів України, здійснюється з урахуванням та на основі низки принципів.

Предметом наукового дослідження видатних адміністративістів України таких, як: М. Бандурка, В. Т. Білоус, М. М. Бурбика, С. М. Гусаров, О. М. Литвинов, А. Т. Комзюк, В. М. Косюта, В. І. Малюга, М. І. Мичко, О. М. Музичук, В. О. Невядовський, М. О. Потебенько, М. В. Руденко, О. Ю. Салманова та інші були питання адміністративної діяльності Національної поліції в рамках правоохоронної сфери, зокрема принципи, завдання та повноваження органів національної поліції. Особливу увагу вчені завжди приділяли питанню принципів, оскільки діяльність завжди починається з принципів. Принципи – це основоположні начала, засади, які покладені в основу будь-якої діяльності, а отже, визначають поведінку суб'єктів правовідносин у тій чи іншій галузі їхньої діяльності. З урахуванням етимології досліджуваного терміна, він походить від латинського «*princĭpium*» – початок, основа, першоджерело (2, с. 110). Вони поширюються на діяльність усіх суб'єктів права, служать основним орієнтиром усієї правотворчої, правозастосовної і правоохоронної діяльності державних органів (3, с. 96).

Закон України «Про Національну поліцію» у ст. 6-12 визначає ключові

принципи діяльності поліції, серед яких: – принцип верховенства права; – принцип дотримання прав і свобод людини; – принцип законності; – принцип відкритості та прозорості; – принцип політичної нейтральності; – принцип взаємодії з населенням на засадах партнерства; – принцип безперервності.

Ми поставили собі за мету проаналізувати принцип взаємодії з населенням на засадах партнерства, оскільки саме через цей принцип запроваджено нову ідеологію відносин між органами поліції та населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства, яка будується на основі довіри та взаємодії. Без діалогу не може бути взаємодії, оскільки будь-яка діяльність потребує уміння домовитися, вступити в конструктивний діалог (4, с. 102).

Призначення даного принципу – не лише сформувати діалог, сприяти у налагодженні комунікації між органами та населенням, але й побудувати відносини з високим рівнем довіри. А довіра – це ментальний стан, моральний вибір людини на який можна вплинути за допомогою збалансованого підходу, який проявляється в неупередженому ставленні, точному дотриманні норм закону та рівності всіх перед органами національної поліції. Рівень довіри – первинний чинник для довготривалого взаємозв'язку громадян із поліцією, коли складаються партнерські відносини (5, с. 227). Тільки за такої умови можливе формування ідеальної моделі взаємодії та спілкування в діалозі. Поліція має сприйматися населенням як партнер і надійний захисник простих громадян, забезпечуючи охорону їх прав та свобод, та надаючи населенню послуги у повсякденному житті.

Деталізація зазначених положень даного принципу знайшла своє відображення й у підзаконних нормативно-правових актах. Так, необхідність дотримання поліцією принципу взаємодії та співпраці з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями викладено також у відомих нормативних актах МВС. Положення про патрульну службу МВС, затверджене наказом МВС України від 02. 07. 2015 № 796 (6), закріплює, що працівники патрульної поліції повинні діяти у співпраці та взаємодії з населенням і громадськими організаціями з метою запобігання правопорушенням, забезпечення безпеки, зниження рівня злочинності, а також установлення довірчих відносин між поліцією та населенням. Також міститься положення про те, що діяльність патрульної поліції здійснюється на засадах партнерства з фізичними та юридичними особами та організаціями з метою вирішення проблем і підвищення довіри до органів МВС (7, с. 44) не тільки підхід щодо завдання у діяльності органів національної поліції, який про діяльності органами національної поліції є принципи на яких має базуватися їх діяльність. Належний рівень довіри до поліції сприяє легітимації діяльності поліції, дозволяє вважати дії відповідними закону, а вживані заходи адміністративного примусу й адміністративної відповідальності законними, обґрунтованими та справедливими. Тим досягається належне державне управління у сфері забезпечення правопорядку.

Отже, ключовою передумовою ефективної реалізації даного принципу є належне правове регулювання діяльності структурних підрозділів Національної поліції, а також соціальний «імідж». Закладена законодавцем партнерська модель взаємодії з населенням є першим кроком у створенні дієвого, прогресивного механізму взаємодії.

Список бібліографічних посилань:

1. Закон України «Про національну поліцію» URL: // <https://zakon.rada.gov.ua>
2. Юридична енциклопедія: в 6 т. /редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Т. 5: П С. Київ: Укр. енцикл., 2003. С. 736.
3. Кириченко В. М., Куракін О. М. Теорія держави і права: модульний курс: навч. посіб. Київ: Центр учб. літ., 2010. С. 264.
4. Договірне регулювання відносин: навчальний посібник / Ж. В. Завальна, О. О. Маркова. Суми: «Поліграф», 2014. С. 102-103.
5. Проневич О. С. Довіра населення як критерій оцінювання ефективності діяльності правоохоронних органів / О. С. Проневич // Форум права. 2015. № 4. С. 225–231.
6. Про затвердження Положення про патрульну службу МВС: наказ МВС України від 02. 07. 2015 № 796. Офіційний вісник України. 2015. № 54. Ст. 1767.
7. Гончаренко І. Б. Коментар статей 10–12 // Закон України «Про Національну поліцію»: наук. -практ. комент. /МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ; за заг. ред. В. В. Сокурєнка; О. І. Безпалова, К. Ю. Мельник, О. О. Юхно та ін.; передм. В. В. Сокурєнка. Харків, 2016. С. 41–46. (9)

УДК 458:616. 3

Оксана Григорівна СТРЕЛЬЧЕНКО,

професор кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент

ORSID: <https://orcid.org/0000-0001-5965-9764>

Марія Валеріївна ГАНЗЕНКО,

здобувач ступеня вищої освіти магістра за спеціальністю «Право» Національної академії внутрішніх справ

СУТНІСТЬ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

На законодавчому рівні у Законі України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» офіційно визначають поняття «медична допомога» як діяльність професійно підготовлених медичних працівників, спрямовану на профілактику, діагностику, лікування та реабілітацію у зв'язку з хворобами, травмами, отруєннями і патологічними станами, а також у зв'язку з вагітністю та пологами (1).

Так, відповідно до Програми подання громадянам гарантованої державою безоплатної медичної допомоги «медична допомога – це вид діяльності, який включає комплекс заходів, спрямованих на оздоровлення та лікування пацієнтів у стані, що на момент її надання загрожує життю, здоров'ю і працездатності та здійснюється професійно підготовленими працівниками, які мають на це право відповідно до законодавства» (2).

Концепція розвитку охорони здоров'я населення України визначає медичну допомогу на трьох рівнях: на первинному рівні вона включає профілактичні заходи, амбулаторне лікування та стаціонарну допомогу за основними спеціальностями; на вторинному – спеціалізовану, технологічно складнішу